BÓG ABRAHAMA, IZAAKA I JAKUBA

(czwartek — pierwsze spotkanie poranne)

Poselstwo pierwsze

Znać i doświadczać Boga Abrahama, Boga Izaaka i Boga Jakuba, by stać się Izraelem Bożym

Wersety biblijne: Rdz 28:13; 33:20; Wj 3:6, 14–15; Dz 3:13; Ga 6:16; 1 Tes 1:1.

I. Nasz Bóg jest Bogiem trzech szczególnych osób: Abrahama, Izaaka i Jakuba; oznacza to, że jest Bogiem Trójjedynym — Wj 3:15; Mt 28:19; 2 Kor 13:13:

A. Abraham, Izaak i Jakub są fundamentami narodu Izraela; bez nich nie byłoby tego narodu — Wj 3:15–16:

1. Lud Boży stał się Jego ludem poprzez doświadczenia Abrahama, Izaaka i Jakuba; kulminacją ich doświadczeń był Izrael, lud Boży.
2. Wszyscy musimy mieć w sobie pierwiastki Abrahama, Izaaka i Jakuba; bez tych pierwiastków nie możemy być ludem Bożym, Izraelem Bożym.

B. W Księdze Rodzaju relacje dotyczące Abrahama, Izaaka i Jakuba nakładają się na siebie; księga ta nie przedstawia ich jako trzech oddzielnych osób, lecz jako składniki jednej zbiorowej osoby:

1. Doświadczenie Abrahama oznacza doświadczanie Boga Ojca, jedynego źródła, w Jego powołaniu człowieka, usprawiedliwieniu go i wyposażeniu do życia przez wiarę oraz do życia w społeczności z Nim — 12:1; 15:6; rozdz. 17 — 18; 19:29; 21:1–13; 22:1–18.
2. Doświadczenie Izaaka oznacza doświadczanie Boga Syna w Jego odkupieniu człowieka i ubłogosławieniu go dziedzictwem całego Jego bogactwa, życiem radowania się Jego obfitością oraz życiem w pokoju — w. 1–14; 25:5; 26:3–4, 12–33.
3. Doświadczenie Jakuba (wraz z Józefem) oznacza doświadczanie Boga Ojca w tym, że ukochał On człowieka i go wybrał (Ml 1:2; Rz 9:10–13), oraz doświadczanie Boga Ducha w tym, że sprawia On, iż wszystko współdziała ku dobremu dla tych, którzy Go kochają, oraz przeobraża człowieka i doprowadza go do dojrzałości w boskim życiu, aby człowiek mógł błogosławić wszystkich ludzi, władać całą ziemią i zaspokajać wszystkich ludzi Bogiem Synem jako zaopatrzeniem w życie — Rdz 27:41; 28:1 — 35:12; rozdz. 37; 39 — 49; Rz 8:28–29.

II. Musimy znać i doświadczać Boga Abrahama, Boga Izaaka i Boga Jakuba:

A. Abraham wierzył w Boga jako jedyne źródło, jako Tego, który „nazywa rzeczy nieistniejące istniejącymi" — 4:17:

1. Boży cel musi zostać osiągnięty w Bożym czasie i przez Bożą moc — Rdz 17:17, 19, 21.
2. Bóg wykonał szczególne dzieło na Abrahamie, aby pokazać mu, co to znaczy, że Bóg jest Ojcem — Ef 4:6:
   a. Znać Boga jako Ojca to wiedzieć, że jest On źródłem, jedynym Inicjatorem, i że wszystko pochodzi od Niego — Mt 15:13.
   b. Wszyscy musimy wiedzieć, że Bóg jest Ojcem i że wszystko wychodzi od Niego — Rz 11:36; 1 Kor 8:6; Ef 3:14–16.

B. W Izaaku — najlepszym obrazie Syna — widzimy, że wszystko pochodzi od Ojca — Rdz 24:36; 25:5:

1. W świetle obrazu przedstawionego w dwudziestym drugim rozdziale Księgi Rodzaju Izaak stanowi szczegółowy typ Chrystusa.
2. Zasada Izaaka to zasada przyjmowania — 25:5; 1 Kor 4:7:
   a. Znaczenie Boga Syna polega na tym, że On wszystko przyjmuje i niczego nie inicjuje — J 16:15; 17:10; 5:19, 30.

b. W Izaaku widzimy, że wszystko pochodzi od Ojca, a naszą rolą jest przyjmowanie — Rdz 26:12–13; Rz 11:36; 1 Kor 4:7:
1) Relacja Izaaka z Abrahamem była relacją przyjmowania; znać Boga Izaaka to znać Boga jako Tego, który zaopatruje — Rdz 24:36.
2) Bóg jest Ojcem i wszystko wychodzi od Niego; my jesteśmy synami i wszystko, co mamy, pochodzi od Niego — 1 Kor 8:6; 11:12b.

C. Jakub mówi nam o Duchu Świętym; jego doświadczenia reprezentują dzieło Ducha Świętego, a jego historia stanowi typ karcenia przez Ducha Świętego:
1. Życie Jakuba jest życiem reprezentującym Boże rozprawianie się z człowiekiem, a Bóg Jakuba jest Bogiem, który rozprawia się z człowiekiem — Rdz 31:38–41:
a. Tytuł Bóg Jakuba wskazuje na to, jak Duch Święty karcił Jakuba, rozprawiał się z jego naturalnym życiem, konstytuował Chrystusa w jego wnętrzu i wydawał w nim owoc Ducha — Ga 5:22–23; Hbr 12:11.
b. Jeśli chcemy poznać Boga Jakuba, musimy pozwolić Duchowi wykonać w nas swoje dzieło i rozprawić się z naszym naturalnym życiem oraz ukonstytuować w nas Chrystusa.
2. Historia Jakuba to obraz karcenia przez Ducha Świętego — Rdz 47:9; 48:15–16a; Hbr 12:9–11:
a. Karcenie przez Ducha Świętego odnosi się do tego, co czyni On w naszym zewnętrznym otoczeniu — czyli do tego, w jaki sposób przygotowuje ludzi, rzeczy i wydarzenia — za pomocą którego nas karci — Rz 8:28.
b. Za sprawą karcenia przez Ducha Świętego Bóg całkowicie burzy w nas pierwiastek starego stworzenia, aby zbudować w nas pierwiastek nowego stworzenia.
3. Bóg rozprawia się z naszym naturalnym życiem za sprawą karcenia przez Ducha Świętego, aby Chrystus mógł się w nas wbudować, ukonstytuować w naszym wnętrzu i uformować ze względu na zbiorowy wyraz Trójjedynego Boga — Ga 4:19; Ef 3:16–21.

D. Bóg Abrahama, Bóg Izaaka i Bóg Jakuba to Jahwe, Elohim — samoistny i wiecznie istniejący Trójjedyny Bóg, wieczny wielki Ja Jestem — Wj 3:6, 14; Obj 1:4.

E. Bóg Abrahama, Bóg Izaaka i Bóg Jakuba to Bóg zmartwychwstania — Wj 3:6, 15; Mt 22:23–33; Dz 3:13.

F. Bóg Abrahama, Bóg Izaaka i Bóg Jakuba to Bóg przybytku; Abraham, Izaak i Jakub — każdy z nich mieszkał w namiocie; podczas gdy mieszkali oni w namiotach, gorliwie oczekiwali wiecznego przybytku Boga, Nowej Jerozolimy — Wj 40:34–35; Rdz 12:8; 13:18; 26:17, 25; 33:18; 35:21; Hbr 11:9–10; Obj 21:2–3.

G. Bóg Abrahama jest Bogiem usprawiedliwienia (Rdz 15:6; Rz 4:2–3), Bóg Izaaka — Bogiem łaski (2 Kor 13:13), a Bóg Jakuba — Bogiem przeobrażenia za sprawą Bożego karcenia (3:18; Hbr 12:5–11); ostatecznie Bóg Jakuba stał się Bogiem Izraela (Rdz 33:20; Wj 5:1), Bogiem przeobrażonego Jakuba.

III. Wynikiem doświadczania Boga Abrahama, Boga Izaaka i Boga Jakuba jest Izrael Boży, kościół w Trójjedynym Bogu — Rdz 35:10; 33:20; Ga 6:16; 1 Tes 1:1; Mt 28:19:

A. Izrael Boży to prawdziwy Izrael (Rz 9:6b; 2:28–29; Flp 3:3), obejmujący wszystkich wierzących w Chrystusa pochodzenia pogańskiego i żydowskiego, którzy są prawdziwymi synami Abrahama, domostwem wiary i ludźmi w nowym stworzeniu — Ga 3:7, 29; 6:10, 15–16:
1. Prawdziwym Izraelem, Izraelem duchowym, jest kościół — w. 16; Mt 16:18.
2. W Bożej nowotestamentowej ekonomii zostaliśmy uczynieni synami Bożymi i Izraelem Bożym; przeznaczono nam, byśmy byli Bożymi synami, wyrażającymi Boga, a także królami, królującymi w Bożym królestwie — Ga 3:26; 6:10, 16; Obj 5:10; 21:7; 22:5b; 12:5a.

3. Jako Izrael Boży reprezentujemy Boga, sprawujemy Jego władzę i realizujemy Jego zarządzanie na ziemi w celu wypełnienia Jego zamysłu — Rdz 1:26, 28; Łk 10:19; Obj 12:5, 7–11.

B. Izrael Bożym to kościół w Trójjedynym Bogu — 1 Tes 1:1; Mt 28:19:
   1. Gdy Paweł mówi o kościele w Bogu Ojcu i Panu Jezusie Chrystusie, chce przez to tak naprawdę powiedzieć, że kościół jest w Trójjedynym Bogu — 1 Tes 1:1; 1 Kor 1:2; 12:4–6:
      a. Oba wyrażenia Bóg Ojciec i Pan Jezus Chrystus wskazują na Ducha; dlatego w Pierwszym Liście do Tesaloniczan 1:1 Duch jest sugerowany i domyślny i możemy mówić, że kościół jest w Trójjedynym Bogu.
      b. W świetle Biblii nie ma czegoś takiego jak kościół, który jest zaledwie w Bogu; jest on raczej w przetworzonym Trójjedynym Bogu — Mt 28:19; 2 Kor 13:13.
      c. To, że kościół jest w Bogu Ojcu i w Panu Jezusie Chrystusie, oznacza, iż jest w przetworzonym Trójjedynym Bogu — Tym, który stał się życiodajnym Duchem wraz z Ojcem i Synem — Mt 28:19; Ef 4:4–6; J 14:20.
   2. Jeśli ujrzymy wizję kościoła w Trójjedynym Bogu, będzie ona sprawowała kontrolę nad naszym myśleniem, naszymi działaniami i całym naszym życiem — Prz 29:18a; Dz 26:19.

@ Living Stream Ministry